

כל יום מחליפים את התוכנית, ובסופו של דבר מאפשרים להובייה קולנוע להוות בר סרטים רבים ככל האפשר, מכל החקופות ומכל הסוגים.

גם לציירים. כדי להגיש עוד יותר את האופי האמנותי, מכין אורגן את מר תף הקולנוע, לקראת הפיכתו לאולמ-תיאטר רון קטן ואינטימי מיועד להצגות ניסיוניות. באולם הכניסה הוא מתכונן להציע לציירים להציג את תמונותיהם למכירה, בלי לדרוש מהם תשלום כלשהו.

מובן שלשם כך הוא יצטרך למצוא כמה אוניוים קשובות, בין אותם המטפלים בי פיתוח התרבותי של העיר. אם אמנם ימי צא אותן ויגשים את תוכניתו, אולי יהיה גם לצופה הקולנוע הישראלי קצת נחת.

ניצוצות

בקרב אצלנו

ממשלת צרפת החליטה סופית להכיר בי קולנוע ככלי-ביטוי אמנותי בעל ערך תרבותי תי ומחנך, כמו הספרים, ובהתאם לכך להיר ריד בצורה קיצונית את המיסים, שהכבירו עד תהת על הענף.

באיטליה מדברים היום על גישה דומה מצד השלטונות, אשר יחוקקו גם הם חוק דומה.

בישראל קפוז זה עדיין אמנות, שעה שברגמן מוגדר כבידור.

פרמינג'ר נגד המלחמה

בראיון-טלוויזיה קצר ששודר בשהותו הי קצרה בארץ, הביע הבמאי היהודי-אוסטרי אמריקאי אוטו פרמינג'ר את התנגדותו לי אלימות על כל צורתיה.

כדי להמחיש את עמדתו הלכה למעשה, הוא קנה את זכויות ההסרטה של ספר בי שם פוקטווי, סיפור על נער בן 16, שזיף את תעודת-הזהות שלו כדי להתגייס לצבא, ולחם בגבורה וזכה לארבעה עיטורים. שלא נמסרו לו בגלל גילו. עם שובו לחיים אזרחיים הוא מידרדר מטה מטה בסולם החברה, מגיע בסופו של דבר לכיסא הי חשמלי.

סרט זה מתכונן פרמינג'ר לצלם עוד לפני בראשית 1948, סרט על מלחמת העצמאות שלשם מימושו בא לבקר בארץ.

"סיפור אהבה" יינות צרפת

בין המערביים הנלהבים ביותר של הסרט סיפור אהבה, נמנים הרשויות הממשלתיות של הקולנוע באמריקה, ובראשם מר ג'ק ואלנטי, האיש שמונה על-ידי נשיא ארצות הברית כ"עונו האישית" בתעשיית הצילום-אידי. מר ואלנטי הביע את הערכתו הגלויה לסרט רמימהכר, ולא זו בלבד, אלא שיצא חוצץ נגד אותם המבקרים אשר הביעו די עות ספקניות בקשר לאיכות הסרט והעדי פו לתת את פרס הביקורת לחמישה סיפורי רים פוסטים של בוב רפאלסון.

על התקפה זו של ואלנטי השיב הסרט דוקא מבקר, אלא במאיקולנוע ותיק וי מכובד. ג'ו (קליאופטרה, הכל אודות חוה, הרזנות היחסית) מנקיביץ, אשר הוזמן לי חלק את פרסי הביקורת הגיוויורקית, סיפר בדיחה על ואלנטי: בדיעה שגונבה לאזוניה, כך סיפר, נאמר כי ואלנטי פנה אל טועמי היין בצרפת והמליץ שיפסיקו לטעום מהיין. מאחר והאורת ההגון הממוצע ממילא אינו מבחך בין יין אחד למשנהו, אין שום סיבה להמשיך ולדקדק בעניינים הנוגעים ממילא רק למיעוט קטן. ההשלכה לעולם הקולנוע ברורה בהחלט.

"ואילו אני" אמר מאנקיביץ, "בחרתי בסרט של רפאלסון, משום שלא רציתי להת-בייש בעצמי, כשנים יבואו."

חדריך

תדיאבי

*** **וויטרלו** (פאר, איטליה-בריה"מ): הרמויות נראות כאנדרטות, והדושיח כי מליצות נפתחות, אבל צילומי הקרבות הי צלם: ארמנדו ננוצי) מהמרשימים ביותר בתולדות הקולנוע.

*** **נשים אוהבות** (סטודיו, אנגליה): חוויה אסתטית של ממש, גם בי של הצילום וגם בשל השחקנים. קן ראסל

סוף עצוב לכדורגלן עליז

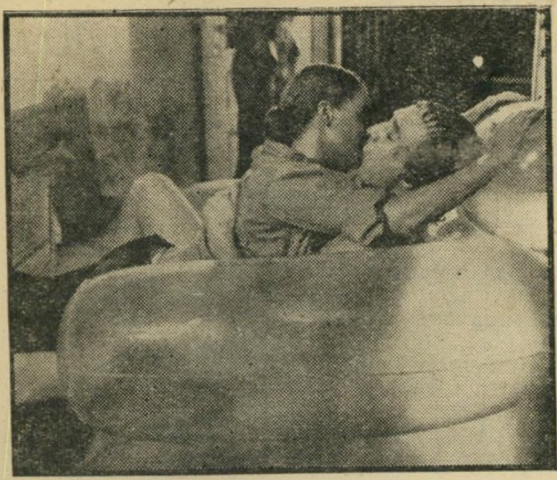

בלומפילד (אוריו, תל-אביב, אנגליה) — קופרודוקציה ברי טיטישראלית זו זכתה להרבה פרסומת, כאשר הבמאי אורי זוהר הוחלף בריצ'ארד האר ריס, ומאוחר יותר, כאשר ריצ'ארד האריס סיפק חומר פיקאנטטי לכל טורייהרכילות בעיר. ואמנם הסרט זקוק מאוד לכל הפירסומת הזאת, משום שחוץ מזה אין לו הרבה מה להציע.

זהו סיפור על כדורגלן מודקן (ריצ'ארד האריס) שאינו מסוגל להתגבר נפשית ולראות את המציאות כפי שהיא. הוא מתעלם מן העתיד לקרות לו, כאשר לא יוכל לשחק יותר, אינו מטה אוון לעצות ההגיון הבריא של ידידתו הפסלת (רומי שניידר), ואפילו הערצתו העיוורת של ילד קטן אינה עוזרת לו.

סיפור מעין זה אינו הולם היום אפילו את המציאות הישראלית, שבה הכדורגל הוא כביכול "חובבני", משום שכידוע כבר לכל, כדורגלן מצליח (וכפי שמוצג גיבור הי סרט) זוכה עוד הרבה לפני שנת הארבעים לחייו (גילו של הגיבור) לשותפות בסטייקיה או "וימפי" ולעתיד בטוח.

אפשר, כמובן, גם לראות את הסיפור רק מבחינה סמי לית: איש אשר נזרק ככלי אין חפץ בו, לאחר שמילא בנאמנות את תפקידו במשך שנים ארוכות, ובגלל הגיל

האריס ושניידר: במקום "וימפי"

אינו מסוגל לעמוד בו יותר. כלומר, מין המשך ל"מחירו של גבר", סרט של לונדסיי ("והיה אם...") אנדרסון, בו התגלה האריס לראשונה כשחקן בעל שיעור-קומה. ראויים לשבח: הופעתו החביבה של הילד קים בורפילד (בתפקיד מתקתק, נוסח מיקי רוני הילד) והאיכות הי גבוהה של צילומי אוטו הלר. בסך הכל, זה מעט מאוד.

ההתאבדות של הנוער

סולו (אופיר, תל-אביב, צרפת) — סרט עצוב ואפילי, המזכיר באווירה שלו את סרטיהמתח הטובים שעשו האמריקאים בשנות הארבעים והחמישים, סרטים בהם הסיפור הבלשי הובא תמיד בקצב מרתק, אוי לם עם זאת, לא הפריע להצגת משמעות נוספת.

ברם, הסיפור הוא מודרני בהחלט. גיבוריו הם סטוי דנטים צעירים, שהעמידו לעצמם כמטרה לחסל את כל הבורגנות הרקובה, הלכה למעשה, כדי לטהר את העולם מן התועבה והאווולות של שלטון הכסף.

במאי הסרט, ז'אן פיאר מוקי, מנלם את אחיו של אחד האנארכיסטים הצעירים, המנסה למנוע רצח המוני של תעשיינים, שהיו עסוקים באותו זמן באורגיה.

כאמור, זהו סרט הנראה כסיפור מתח לכל דבר, כאשר האח המבוגר דולק אחרי הצעיר, המשטרה רודפת אחרי שניהם, והמוות נזרע בצידי הכביש. אלא שמתחת לפני השטח, זהו תיאור עצוב של החברה המערבית המתפוררת, שומרי החוק והחברה עליה הם מנגינם, מוצגים באור ביקורתי, הגובל לא פעם בלעג גלוי, הנוער האנארכיסטי נראה עצוב, מדוכא, חסר כל הנאה מן החיים, אינו מוכן להמשיך ולחיות בתלם. אבל אינו יודע באיזו דרך אחרת לבחור, ולעיתים נדמה כי הטיפוס החיובי ביותר בסרט הוא מבריחה-הלומים.

כבכל סרטי הקודמים (למרבה הצער רק מעטים, כמו

מוזיקי (ואן דלז): התפוררות

"הציידים", הוצגו בארץ) נמנע גם הפעם ז'אן-פיאר מוקי מכל ההברקות, הקישוטים והשגעונות המקובלים בסרטי הפעולה של שנות השבעים. השחקנים אפורים, הצילום כהה, יש כאן התעלמות מזוויות-צילום יוצאות-דופן. התוצאה היא כמעט קאמרית, רצינית, מין קנקן חסר סממני זוהר. אבל לשם שינוי, זהו קנקן שכדאי בהחלט להתבונן בו.

(הבמאי) העמיק לחדור לנשמות הנבוכות בענייני מין, אהבה וידידות לפי רוחו של לורנס (הסופר).

*** **יחפים בניו-יורק** (תן, ארצות הברית): קומדיה על חשבון תלאותיהם הי מעציבות של זוג פרובינציאלי (סנדי דניס וג'ק לימון), שבא לגיוויורק, למצוא חיים מתוקים ומוצא ביריונים, רמאים וקצבי חיים צחנני. תסריט מלוח של גיל סימון.

*** **מזך ליום אחד** (תכלת, צרפת): סרט יוצא-דופן של פיליפ דה-ברוקה, על טירופם של האנשים המקובלים בחברה

איזייל ומקינראו ב"סיפור אהבה" עתיד — בחילה

כ"בריאים ברוחם", ועל שפיותם של אלה שהחברה סוגרת אותם במוסדות לחולי-רוח. סרט זה זכה, לפני כמה שנים, לאורך-חיים של שבוע אחד על בד קולנוע הוד בתל-אביב, טוב שניתנה לו הזדמנות נוספת.

*** **הבריהה הגדולה** (סינרמה, ארצות-הברית): גם זו הקרנה חוזרת, אחי רי שמונה שנים. סיפור בריחה ממחנה-שבויים הופך להיות משעשע בזכות סטיב מקהין (המשגע את שוביו הגרמניים בכדור הטניס שלו), גימס קוברן (בשיא השלוה הנפשית האפשרית), וצ'ארלס ברונסון (הי חופר הראשי של מנהרת הבריהה). זה בדיוק מה שניהגים לכנות כ"סרט מיקצועי".

ירושלים

*** **ז'יר ז'ז'ים** (סמדר): סרטו של טריפו על ידידות בשלישייה, כשוואן מורו משגעת שני שחקנים מצויינים, אוס קר ורנר ואנרי סרה. סרט מיוחד, שכדאי לראותו פעמיים ושלוש.

חיפה

*** **הם יורים גם בסופים** (מידון, ארצות-הברית): סרט מעוצע וי מדכא, אבל כדאי לראותו בשל המישחק הבימיו, ובעיקר בגלל קריאת האזורה ש יש בו לכל הנתפסים למירוץ אחרי העושר וההצלחה נוסח אמריקה.